

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. május 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2013. október 17. napján kihirdetett **14.B.390/2012/81.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A börtönbüntetés tartamát **1 (egy) évre enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a 2013. október 17. napján kihirdetett ítélet alapját a következő tárgyalási napok képezik: 2013. január 17., január 22., január 24., március 6., március 7., május 23., július 11., október 10.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság - megismételt eljárás keretében - bűnösnek mondta ki a vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés 2. fordulat és (3) bekezdés] és 2 rendbeli számvitel rendje megsértésének büntetében [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pont és (4) bekezdés b) pont], amelyért mint visszaesőt halmazati főbüntetésül 1 év 5 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható, kötelezte őt 315.906,- Ft bűnügyi költség viselésére és megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 316.718,- Ft-ot az állam visel.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően a

kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A védő a fellebbezését utóbb akként módosította, hogy elsődlegesen az ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig az ítélet megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a vádlottat visszaesőnek, mert a vádlott a cselekményei elkövetésekor még nem töltötte ki a korábbi szabadságvesztését.

A védő a megalapozatlanságra történő hivatkozás keretében bizonyítási indítványokat terjesztett elő. 1. sz. tanú ismételt tanúkénti kihallgatását kérte arra hivatkozással, hogy nevezett tanú hamisan nyilatkozott akként a nyomozás során, hogy valóban megtörténtek a vád tárgyát képező gazdasági események, mint ahogyan ezt az elsőfokú tárgyaláson a tanú be is vallotta. Ezen túlmenően indítványozta 2. sz. tanú tanúkénti kihallgatását is arra hivatkozással, hogy ő bírta rá a vádlottat arra, hogy valótlannul tegyen beismerő vallomást a nyomozati eljárás során.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást pontosítsa annyiban, hogy tekintettel arra, hogy a vádlott 2007. évben havi adóbevalló volt, az elkövetési idő ezért a tényállás 1. pontjában 2008. január 20. napja. Indítványozta továbbá a tényállás kiegészítését a 2008. január 1. napjától hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény vonatkozó rendelkezéseivel.

Összességében pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés alapos, a hatályon kívül helyezés érdekében módosított fellebbezés nem volt alapos.

Az ítélet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek keretében azt állapította meg, hogy a törvényszék hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le eljárását, amelynek keretében a hatályon kívül helyező végzés iránymutatásainak mindenben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget téve, a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette.

A beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének eleget téve maradéktalanul mérlegelési körébe vonta, amelynek során részletesen számot adott arról, hogy miért a vádlottnak a nyomozás során tett, más tanúk vallomásával, valamint a szakértői

véleménnyel és egyéb okiratokkal alátámasztott vallomását vette figyelembe a tényállás megállapítása során. Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelése során kifejtett okfejtése a logika szabályainak mindenben megfelelő és az iratokkal összhangban álló volt, ezért a mérlegelésen keresztül a tényállást támadó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Mindezek következtében a törvényszék túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai alapján csupán kisebb mértékben kiegészített, illetőleg helyesbített [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

Az Orosházi Városi Bíróság 1.B.96/2004/14. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtását a Gyulai Városi Bíróság a 11.B.410/2008/79. számú ítéletével elrendelte.

A Gyulai Városi Bíróság 11.Bk.143/2010/2. számú összbüntetési ítéletével megállapított büntetésből a vádlott 2010. december 10. napján feltételes kedvezményrel szabadult, a feltételes szabadság 2012. február 3. napján eredményesen letelt, a büntetését ezzel a nappal kitöltöttnek kell tekinteni.

Az **(gazdasági társaság megnevezése)** által kiállított F0185661 sorszámú számla helyesen bruttó 583.200,- Ft-ra lett kiállítva.

A 2. tényállási pontban írt cselekmény elkövetési ideje 2008. május 31. napja, tekintettel arra, hogy a 2007-re vonatkozó éves beszámoló elkészítésének végső határideje ez a nap volt.

Nem osztotta az ítéletábrá a főügyészség azon álláspontját, amely szerint az adócsalás büntetnének elkövetési ideje 2008. január 20. napja, hiszen az **(gazdasági társaság megnevezése)** 2007. évben havi adóbevallásra volt kötelezett, így mivel az utolsó valótlán tartalmú számla kiállítására 2007. év júniusában került sor, ezért a tényállásban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elkövetés időpontja 2007. év július hó 20. napja.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítéssel együtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes egészében megalapozott lett, amelyet az ítéletábrá a felülbírálata alapjául elfogadott.

Tekintettel arra, hogy a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, ezért a bizonyítási indítványok teljesítésének nem volt törvényes alapja [Be. 353. § (1) bekezdése] figyelemmel arra is, hogy az iratok adatai szerint 1. sz. tanú az elsőfokú tárgyalás során a nyomozati vallomásait fenntartotta, illetőleg nem tett olyan tartalmú

kijelentést, amely szerint a nyomozás során elismert gazdasági események a valóságban nem történtek meg. Ezért a kihallgatásától, akárcsak 2. sz. tanú vallomásától eltérő tényállás megállapítása nem várható, s ezért a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította.

Az megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, és a vádlott által elkövetett bűncselekményeket is a törvénynek megfelelően minősítette.

Helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott az 1978. évi IV. törvény 137. § 14. pontja szerinti visszaesőnek minősül.

A tényállásból megállapíthatóan ugyanis a vádlott a jelen ügyben elbírált cselekményei részben az Orosházi Városi Bíróság 1.B.134/2006/23. számú ítéletének jogerőre emelkedését követően (2007. június 26. napja), de még a büntetés végrehajtásának megkezdését megelőzően követte el.

A visszaesői minőség megállapítása során azonban nem bír relevanciával, hogy a büntetés végrehajtása megkezdődött-e, ugyanis az 1978. évi IV. törvény 137. § 14. pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, vagy annak végrehajtását részben felfüggesztették és a büntetés kitöltésétől, vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig 3 év még nem telt el. Ezen törvényi definíció csak a határidő utolsó napját határozza meg a büntetés végrehajthatóságának megszűnésével, illetőleg kitöltésével összefüggésben. A visszaesést megalapozó elkövetés első napja a korábbi elítélés jogerőre emelkedésének a napja, így a jogerőtől kezdve a visszaesői minőség megállapítható, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen meg is tette.

Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatala során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvénnyel megállapított büntető törvényhez képest az elsőfokú elbíráláskor hatályos törvény nem teremtett kedvezőbb elbírálási lehetőséget. A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. szerint a vádlott áfára nézve elkövetett cselekménye ugyanis a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 4. fordulatóba ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalásnak minősül, amelynek büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés, míg a cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvénnyel megállapított Btk. 310. § (1) bekezdés, illetve (3) bekezdésébe ütköző adócsalás büntetettének büntetési tétele 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének jogi indokolását kiegészítette azzal,

hogy a jelenleg hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény a cselekmény elkövetésekor hatályban volt, az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény ítéletben hivatkozott rendelkezéseivel azonos kötelezettségeket tartalmaz. Így az 2007. évi CXXVII. törvény 2. § a) pontja szerint adót kell fizetni, ha az adóalany által - ilyen minőségben - belföldön és ellenérték fejében teljesített termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása után. Az 5. § (1) bekezdése alapján pedig az **(gazdasági társaság megnevezése)** adóalany volt, akinek adófizetési kötelezettségét az 55. § (1) bekezdése szerint annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adózandó ügylet tényállásszerűen megvalósul.

A jogi indokolás ez irányú kiegészítése azért volt szükséges, mert az elkövetés óta az áfa adónemet illetően jogszabályváltozás történt, és 2008. január 1. napjától új áfa-törvény lépett hatályba. Tekintettel az adócsalás ügynevezett keretdiszpozíció jellegére, ezért az 1/1999. Büntető Jogegységi Határozat értelmében, az 1978. évi IV. törvény 2. § alkalmazása szempontjából vizsgálni kell azt, hogy ha egy magatartási szabályt előíró keretdiszpozíciót kitöltő norma hatályon kívül helyezésre került, akkor helyette ugyanazon tartalommal érvényesül-e egy másik norma. Ha ugyanis a Btk. Különös Részének valamelyik rendelkezése keretdiszpozíció és a bűncselekmény elkövetését követően a keretdiszpozíciót kitöltő jogszabályi rendelkezésekben olyan mérvű változás következik be, ami a kötelezettség megszüntetésével, avagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti, úgy a 1978. évi IV. törvény 2. §-ának második mondatára figyelemmel, az megalapozza a keretdiszpozíciót kitöltő jogszabály visszaható hatályú alkalmazását.

Ahogyan azt a fellebbviteli főügyészi indítvány is tartalmazza, feltehetően elírás folytán tévesen tartalmazza az ítélet 20. oldalának 7. bekezdése azt, hogy az adóbevétel csökkenése jelentős, ha az az 5 millió forintot nem haladja meg, minthogy a jelentős mérték felső határa helyesen 50 millió forint.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva mellőzte a másodfokú bíróság annak súlyosító körülményként történő értékelését, hogy a vádlottal szemben jelenleg több büntetőeljárás van folyamatban, hiszen ez az ártatlanság vélelmének sérelmét jelenti, valamint annak súlyosító körülményként történő értékelését, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket szabadságvesztésre ítéltése után, a végrehajtás befejezése előtt követte el, tekintettel arra, hogy ezen körülmény értékelést nyert abban, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

További súlyosító körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlott a cselekményeket több büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla, hogy a vádlott egy kiskorú gyermekének tartásához rendszertelenül ugyan, de hozzájárul.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés, illetőleg közügyektől eltiltás alkalmazásával érhetőek el. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama, figyelemmel a vádlott önfeljelentésére, valamint a vádlottnak fel nem róható időmúlásra eltúlzott mértékű, ezért az ítélet tábla azt a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra is, hogy a vádlott méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, tekintettel a többszörösen büntetett előéletére, valamint az általa elkövetett bűncselekmények jellegére.

Törvényes volt a vádlottnak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárása, valamint a bűnügyi költség viselésére való kötelezése is.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezés érdekében fenntartott fellebbezést alaptalannak, míg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben pedig az ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében részben hiányosan, részben pedig tévesen tüntette fel azt, hogy az ítélet meghozatalára mely napokon megtartott tárgyaláson került sor, ezért azokat helyesbítette, illetőleg kiegészítette.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. május 16. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.75/2014/8. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.390/2012/81. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. május 16. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke